

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M.C.**,
skazanego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w dniu 19 marca 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 24 października 2024 r., sygn. akt II AKa 98/24,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 26 stycznia 2024 r., sygn. akt III K 214/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

[WB]

UZASADNIENIE

W sprawie złożonej podmiotowo i przedmiotowo M. C. został oskarżony o to, że w okresie od 1 lutego 2019 r. do 12 czerwca 2019 r. w M. i w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a nadto w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, 20-krotnie udzielił małoletniemu Ł. M. substancję psychotropową w

postaci tzw. kryształ, każdorazowo w porcjach po 1-2 g za kwotę 50-60 zł za 1 gram, w ilości łącznej nie mniejszej niż 20 gramów, za łączną kwotę nie mniejszą niż 1000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2023, poz.172) w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 26 stycznia 2024 r., sygn. akt IIIK 214/23, uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu przestępstwa popełnionego w sposób wyżej opisany z tym jednak ustaleniem, że oskarżony nie miał świadomości, iż Ł. M. jest małoletni,

tj. popełnionego w warunkach czynu ciągłego występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k., za który – na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani i art. 33 § 2 k.k. – wymierzył mu karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 30 złotych za stawkę.

Ponadto, na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec M. C. przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa i z tego tytułu zasądzone od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1000 złotych, zaś na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani orzeczono od tego oskarżonego na rzecz Ośrodka M. w R. nawiązkę w kwocie 2000 złotych na cele związane ze zwalczaniem i przeciwdziałaniem narkomanii.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który podnosząc zarzut obrazy przepisów postępowania mającej istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.; art. 7 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 24 października 2024 r., sygn. akt II AKa 98/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok co do rozstrzygnięć dotyczących M. C.

Od wyroku Sądu II instancji kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc następujące zarzuty rażącej obrazy prawa procesowego:

- a) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. , poprzez nieuzasadnione zaakceptowanie przez Sąd odwoławczy opisu czynu przypisanego M. C. , podczas gdy czyn ten, w jego warstwie określającej znamiona ustawowe nie odpowiada wymogom z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., ponieważ nie określa w sposób ustawowy substancji psychotropowej, którą to oskarżony miał sprzedawać Ł. M. ;
- b) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 i art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie przez sąd II instancji własnych ustaleń faktycznych, w zakresie stwierdzenia, iż środkiem psychotropowym, który oskarżony miał sprzedawać Ł. M. było 3-CMC czy 4-CMC, co narusza zasadę dwuinstancyjności postępowania;
- c) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 i art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie przez Sąd II instancji własnych ustaleń faktycznych, w zakresie stwierdzenia, iż środkiem psychotropowym, który oskarżony miał sprzedawać Ł. M. było 3-CMC czy 4- CMC, na podstawie wyjaśnień J. Ż. , podczas gdy oskarżony nigdy nie sprzedawał J. Ż. środków psychotropowych;
- d) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez nieuzasadnione zaakceptowanie przez Sąd Odwoławczy dowolnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, w zakresie pierwszych zeznań świadka Ł. M. i uznanie ich za wiarygodne w całości, podczas gdy:
 - są one sprzeczne z zeznaniami świadka J. Ż. z postępowania przygotowawczego, które to zeznania zostały uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne;
 - świadek w momencie przesłuchania nie miał ukończonego 17 roku życia,

- świadek był uzależniony od narkotyków, gdzie regularnie przez okres co najmniej 6 miesięcy zażywał narkotyki,
 - świadek przebywał w środowisku patologicznym, regularnie zażywającym narkotyki,
 - świadek w trakcie dalszych czynności w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym nie podtrzymał swoich pierwszych zeznań;
 - zeznania świadka nie zostały w żaden sposób zweryfikowane innymi środkami dowodowymi, jak np. wykaz rozmów pomiędzy świadkiem, a oskarżonym, wiadomości wymieniane pomiędzy świadkiem, a oskarżonym;
 - oskarżony M. C. nigdy nie był karany za przestępstwa narkotykowe, nigdy przy nim ani w jego miejscu zamieszkania nie znaleziono żadnych środków psychotropowych;
- e) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez nieuzasadnione zaakceptowanie przez Sąd Odwoławczy dowolnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, w zakresie dowodu z pierwszych zeznań świadka K. M. i uznanie, że potwierdzają one pierwsze zeznania brata Ł. M. , podczas gdy na żadnym etapie świadek nie wskazał, iż oskarżony sprzedał Ł. M. narkotyki;
- f) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów i uznanie, że oparcie orzeczenia na nieaktualnej karcie karnej oskarżonego i uznanie, że był on dwukrotnie karany sędownie (k. 116), podczas gdy czyny te uległy zatarciu, co wynika wprost z przedłożonego do akt w dniu 12 kwietnia 2023 r. pisma z Biura Informacyjnego KRK, a oskarżony był w momencie orzekania karany jednokrotnie za przestępstwo z art. 178a k.k., nie miało wpływu na wysokość kary.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku co do M. C. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do kwestii poprawności opisu czynu, w orzecznictwie powszechnie akcentuje się, że „obowiązująca procedura karna nie ma charakteru formułkowego, co oznacza, iż przepis art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. nie zawiera wymogu, aby w opisie czynu przytoczono dosłownie wszystkie ustawowo określone znamiona czynu zabronionego. Do spełnienia wymogu zawartego w tym przepisie, a więc dokładnego określenia czynu przypisanego oskarżonemu, wystarczające jest posłużenie się takimi sformułowaniami, które w sposób niebudzący wątpliwości odpowiadają treści poszczególnych znamion przypisanego sprawcy czynu zabronionego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2024 r., III KK 202/24, LEX nr 3767430). Sąd odwoławczy miał zatem podstawy, by uznać poprawność opisu czynu przyjętego w wyroku przez Sąd I instancji. Mimo, że użyto tam potocznej nazwy substancji psychotropowej („kryształ”) nie budziło wątpliwości – zarówno w świetle okoliczności sprawy, jak i wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – że pod tym pojęciem należy rozumieć klefedron znajdujący się w wykazie substancji psychotropowych Rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych (obecnie t.j. Dz.U.2024.1139). Wbrew temu, co twierdzi autor kasacji, tego rodzaju stwierdzenie nie stanowi żadnego nowego ustalenia faktycznego, skoro chodzi o tę samą substancję, jedynie odmiennie określanej kolokwialnie w porównaniu do jej oficjalnej nazwy i oznaczenia chemicznego.

Odnosząc się do zarzutów wskazujących na wadliwość kontroli instancyjnej w zakresie weryfikacji oceny zeznań Ł. M. należy stwierdzić, że Sąd odwoławczy dokonał również i w tym zakresie rzetelnej kontroli instancyjnej, odnosząc się nie tylko do treści zeznań tego świadka w porównaniu do innych dowodów, ale również biorąc pod uwagę uwarunkowania dotyczące jego przesłuchania. Rozważania przedstawione w uzasadnieniu kasacji sprowadzają się tymczasem jedynie do przedstawienia przez obrońcę skazanego własnej oceny dowodów, co – jako

argumentacja o charakterze polemicznym – z oczywistych względów nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącego skutku. To, że pierwsze zeznania Ł. M. nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach nie deprecjonuje ich znaczenia ani nie podważa ich wiarygodności. We współczesnym modelu procesu karnego nie występuje tzw. legalna teoria dowodowa, nie ma dowodów lepszych i gorszych, ale jedynie takie którym sąd dał wiarę i takie, którym odmówił przyznania waloru wiarygodności. Zupełnie dowolne jest też twierdzenie, że ww. świadek powinien być zostać przesłuchany w obecności biegłego psychologa w sytuacji, w której wszystkie dotychczasowe organy procesowe, mając bezpośredni kontakt ze świadkiem nie widziały takiej potrzeby. Należy również zaznaczyć, że to zawsze sąd ocenia wiarygodność świadka a opiniowanie biegłego co do psychologicznych kryteriów wiarygodności ma jedynie charakter pomocniczy.

Jeśli chodzi o kwestię uprzedniej karalności skazanego, to Sąd odwoławczy, uznając za trafny zarzut dotyczący opierania się w tym zakresie przez Sąd I instancji na nieaktualnej karcie karnej, miał podstawy, by uznać, że uchybienie to nie miało wpływu na treść wyroku, albowiem to, że M. C. był karany raz a nie dwukrotnie, nie wpłynęło na wysokość kary, co potwierdza jej wymiar oscylujący w pobliżu dolnej granicy ustawowego zagrożenia przypisanego temu skazanemu przestępstwa. Warto ponadto w tym kontekście zauważyć, że również Sąd I instancji w swych rozważaniach na temat kary wziął pod uwagę jedynie ogólnie uprzednią karalność M. C. , nie wskazując na jej rozmiary, w przeciwieństwie do innego skazanego (zob. s .11 uzasadnienia wyroku Sądu *a quo*). Również zatem i w tym zakresie kasacja jawi się jako oczywiście bezzasadna.

Mając na podstawie powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.

[J.J.]

[a.ł.]

